

τια τῆς Ἰζόλδης. Τώρα, μόνος ὁ Ἄντρεττος μένει ἀκόμα στὸ κατώφλι. Μ' ἓνα πήδημα ὁ Τριστάνος, ἀπὸ κεῖ πού εἴτανε προύμνυτα ζαρωμένος, χύνεται καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ λαιμό, σκούζοντας μὲ τὴν ἀληθινὴ καὶ σταθερὴ φωνή του :)

ΤΡΙΣ. Προδότῃ ! κολασμένε !

Μὲ γνωρίζεις ;

ΑΝΤ. (κατατρομαγμένος.)

Ποιός εἶσαι; Ἄχ! ὁ Τριστάνος!

ΤΡΙΣ. Ναί! ὁ Τριστάνος! Σ' ἀρπάξα στὰ νύχια!

ΑΝΤ. Βοήθεια! Βρυκολάκισσε!

ΤΡΙΣ. Μὴ σκούζης!

ΑΝΤ. Ρήγα! βοήθεια!

ΤΡΙΣ. Σύρε τὸ σπαθί σου!
Φυλάξου, εἰδὲ σὲ σφάζω! Θὰ σὲ πνίξω
στὸ αἷμα σου!

(Ὁ Τριστάνος ἔχει σύρει ἓνα κοντὸ σπαθί κάτω ἀπὸ τὸ ράσο του· ὁ Ἄντρεττος ἀπελπισμένος πιά, τραβᾷ τὸ δικό του. Παίζουνε λίγες καὶ γλήγορες σπαθιές· μὰ ὁ Ἄντρεττος ὄλο καὶ ὑποχωρεῖ μπρὸς στὴ μανία τοῦ ἄλλου.)

ΤΡΙΣ. Νά! ἔτσι!

ΑΝΤ. Ἄχ! καταραμένε!

ΤΡΙΣ. Σὲ σκότωσα! Πέθανε, κολασμένε!

(Τονὲ σπρώχνει ὡς τὴν κορτίνα δεξιά, πὺν κρύβει τὴν χαμαρούλα, καὶ τονὲ ρίχνει μέσα μὲ μιὰ σπαθιά. — Μόλις ξαναπέση ἡ κορτίνα, παρουσιάζεται ἀπ' ἀριστερὰ ἡ ΙΖΟΛΔΗ, ὀλότρεμη ἀπὸ ἀγάπη καὶ τρομάρα.)

ΙΖΟΛ. Τριστάνε!

ΤΡΙΣ. Ἰζόλδη!

ΙΖΟΛ. Τριστάνε μου, ἐσύ 'σαι;
Σὲ βλέπω, καὶ δὲν τὸ πιστεύω ἀκόμα·
τρέμω....

ΤΡΙΣ. Μὴν τρέμης· εἶμαι γώ· μὲ βλέπεις!
Γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ, κούρεψα τὰ μαλλιά μου,
καὶ φόρεσα τὸ σάκκο καὶ τὴν τρέλα!
Δὲν ἔπρεπε νὰκούσης τὴ φωνή μου,
παρὰ τὸν ἦχο τῆς καρδιάς μου. Καὶ εἶπα,
νὰ ξεψυχήσω ἀπὸ καημὸ καὶ λύσσα,
πὺν εἶδα τὴ μέρα πὺν ἡ καλή μου φίλη
μ' ἀπόδιωξε καὶ μ' ἔβρισε!

ΙΖΟΛ. ὦ γλυκέ μου
Τριστάνε, ἴσως καὶ σ' ἄκουσα καὶ σ' εἶδα!
Μὰ ἡ προδοσία μᾶς ζώνει· κ' ἡ ἀλλαγμένη
μορφὴ σου, καὶ τῶν λόγων σου ἡ ἀλήθεια,
μποροῦσαν νᾶναι ἐπίβουλο παιγνίδι
κανενὸς μάγου! Εἶμαι δική σου πάντα!
Πάρε με! Ναί! πεθαίνω ἀπ' τὸ μεθῆσι
πὺν ξεπερνᾷ κάθε χαρὰ στὸν κόσμο.
Τὴν ἔχω πιεῖ τὴ-συφορὰ μου ἀκέρια!
κι ὄλη ἡ χαρὰ μου ἐτούτη, θὰ μὲ πνίξῃ!

ΤΡΙΣ. Ἰζόλδη, Ἰζόλδη! ἀνάγκη πιά νὰ φύγω!

ΙΖΟΛ. Ὅχι! ἂν θὰ φύγης, ἔρχουμαι μαζί σου!
• Μακριὰ ἀπὸ σὲ μαραίνεται ἡ καρδιά μου,

κ' ἐσύ πονεῖς δίχως ἐμέ! » Τραγουδί
πὺν μοῦπες σύ, κ' ἐγὼ θὰ τραγουδήσω
μὲ τὴ χαρὰ στὸ αἷμα μου! Μὲ σένα!
Τὴν ξέρεις σὺ τὴ χώρα τῶν Μακάρων,
ὅπὺ κανέννας δὲ γυρνᾷ! ὦ! ζωὴ μου!
καὶ ἀγάπη μου! Ἡ νέα Αὐγὴ στὰ ξένα
θὰ μᾶς φωτίσῃ! Ὁ Ἐρωτας αἰώνια
μᾶς ἀγκαλιάζει!

ΤΡΙΣ. Στὴν Αὐγὴ, στὰ οὐράνια,
στὸ αἰώνιο Φῶς! Δὲν εἶμαι πιά ὁ Τριστάνος,
ἡ Ἰζόλδη πιά δὲν εἶσαι: — αἰώνια φλόγα,
καὶ ἀπέραντη πυρὰ ζωῆς καὶ ἀγάπης!
Ἐλα, πᾶμε, γλυκειά μου!

ΙΖΟΛ. Πᾶμε!

(Ἀκούονται τὰ βούκινα πὺν λαλοῦνε
γιὰ τὸ κυνήγι. Οἱ δυὸ ἀγαπημένοι στέ-
κονται τρομαγμένοι.)

Ὁ Ρήγας

κινεῖ γιὰ τὸ κυνήγι.

ΤΡΙΣ. Δὲ μᾶς βλέπει
κανέννας πιά! ὦ οὐράνια Ἐλευτεριά!
(Φεύγουνε, ἀγκαλιασμένοι, ἀπὸ τὴ δε-
ξιά θύρα.)

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ (πὺν κράζει ἀπὸ μέσα, ἀρι-
στερά.)

Ἄντρεττο! Κύρ Ἄντρεττο!

(Ἡ κορτίνα ἀνοίγεται καὶ παρουσιάζε-
ται ἡ νεκροπράσινη μορφὴ τοῦ Ἄν-
τρέττου. Σέρνεται χάμου στὸ κατώφλι.)

ΑΝΤ. (μὲ ἀπελπιστικὸν ἀγῶνα.)

Δαρδινέλλο!

Ἡ Ρήγισσα φεύγει μὲ τὸν Τριστάνο!

Πάρ' τὸ σπαθί! Καὶ τρέξε! Σκότωσέ τον!...
(Ὁ ΚΑΚΟΣ ΝΕΟΣ μπαίνει μέσα τρέ-
χοντας. Ἐχει ἀκούσει τὴν προσταγή,
καὶ ἀρπάζει τὸ σπαθί πὺν τοῦ τινάζει
ὁ Ἄντρεττος. Καὶ καθὼς αὐτὸς τρέχει
νὰ κυνηγήσῃ τὸ ταῖρι πὺν φεύγει, ὁ
λαβωμένος δούκας σωριάζεται καταγῆς
νεκρός.)

Τελειώνει τὸ δεύτερο μέρος.

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

Ἐνας πόθος γενναῖος μοιάζει σὲ κάθε χώρα σὰ νὰ φο-
λιάζῃ μέσα στῆς γυναίκα τὰ στήθια. Ὁ πόθος κάποτε
κάνει φτερά, πετιέται ὄξω καὶ μαζί του σέρνει στάνοιχτὰ
τὴν ψυχὴ τῆς γυναικῆσια, πὺν τὸ κατάλαβε λὲς πὺν εἶναι
δειλὴ, καὶ γιὰ νὰ δείξῃ ἀντιεῖα, πηγαίνει νὰ πάρῃ τὴν ὀρ-
μὴ τῆς ὡςπὺν νὰ φτάσῃ πὺν μακριὰ κι ἀπὸ τὸν ἄντρα.

ΨΥΧΑΡΗΣ